Attēde in ſcripturis: vide ſi bñ viuis: ⁊ vi
de ibi bñdictum te fuiſſe. Omēs bñ viuē
tes bñdixerūt. Et quomō bñdixerunt? In
nomie domi: nō in nomie ſuo ſicut hereti
ci. Qui eni dicūt ꝙ nos damus hoc ē ſan
ctum: in nomie ſuo volūt bñdicere nō ī no
mine domi. Qui autem dicūt: nō ſanctifi
cat: niſi deus: nec quiſꝗ eſt bonus niſi do
no dei: ipi in nomie domi bñdicūt: non in
nomie ſuo: quia amici ſunt ſpōſi: nolūt eſſe
adulteri ſpōſe.

Explicit Tractatus de pſ̄. CXXVIII.
Incipit Tractatus de pſ̄. CXXIX.

Expoſitio pſalmi.

Quoniā vos nō ſolum oculis corpo
ris: ſed etiam corde vigilare p̄ſumi
mus: intelligēter nos cātare oportet.

De profundis clamaui ad te
domine: domine exaudi vo
cem meam. Etenī vox hec aſcē
dētis eſt pertinēs ad cāticum graduū. De
bet itaꝗ vnuſquiſꝗ noſtrū videre: in quo
profūdo ſit: de quo clamet ad dominum.
Clamauit de ꝓfūdo Jonas de ventre ce
ti. Erat nō ſolum ſub fluctibus: verūetiā
in viſceribus belue: nec tñ illud corpus et
illi fluctus incluſerūt orationem ne per
ueniret ad deum: ⁊ venter beſtie nō potuit
tenē vocē depcātis: Penetrauit oīa: diru
pit oīa ꝑueīt ad aures dei: Si tñ nūc dicē
dū ē: quia diruptis omib⁹ ꝑueīt ad aures
dei: quādo aures dei in corde p̄cātis erāt.
Ubi enim deum preſētem nō habet: cuius
fidelis eſt vox? Uerūtamen ⁊ nos debem⁹
intelligere: de quo ꝓfūdo clamem⁹ ad do
minū. Profūdum enim nobis eſt vita iſta
mortal. Quiſquis ſe in profūdo intellexe
rit: clamat: gemit: ſuſpirat: ⁊ donec de pro
fūdo eruat: ⁊ veniat ad eum qui ſuꝑ omēs
abyſſos ſedet: ſuꝑ cherubin: ſuꝑ omia que
creauit: nō ſolum corporalia: ſ etiam ſpiri
talia: donec ad euꝫ veniat aīa: donec ab
illo liberet imago ipius quod eſt homo: q̄
in hoc ꝓfūdo tāꝗ aſſiduis fluctib⁹ exagi
tata detrita eſt: ⁊ niſi renouet ⁊ reparetur a
deo: qui illam impreſſit: quando formauit
homiem: idoneus potuit eſſe hō ad caſuꝫ
ſuū: nō eſt idoneus ad reſurrectionē ſuaꝫ:
ſꝑ ī ꝓfūdo ē: niſi liberet vt dixi: ſꝑ ī ꝓfūdo
ē. Sed cū de ꝓfūdo clamat: ſurgit de ꝓfū
do: ⁊ ipe clamor nō eū ꝑmittit multū ibi eſſe.
Ualde eni in ꝓfūdo ſunt: qui nec cla
māt de ꝓfūdo. Dicit ſcriptura: Pctōr cū
venerit in ꝓfūdum malorū cōtemnit. Jaꝫ
videte fratres quale ꝓfūdum ſit: vbi con
tēnit de⁹. Cū qſꝗ viderit ſe q̄tidianis pec
catis obrutuꝫ: aceruis q̄buſdā ⁊ molib⁹ q̄
buſdam iniq̄tatū premi: ſi dictū illi fuerit:
vt deū roget: irridet. Quibus modis? Pri
mo dicit: Si deo diſpliceret facinora: ego
nō viuereꝫ: Si curaret de⁹ res humanas:
ad tāta ſcelera que feci: nō ſolum nō viue
rem: ſ ⁊ bñ mihi nō eſſet. Solet eni hoc il
lis euenire q̄ multum in ꝓfūdo ſunt: ⁊ pro
ſperātur in iniquitatibus ſuis. Et tāto ma
gis in ꝓfūdo mergūtur: q̄to magis vident
eſſe felices. Fallax eni felicitas: ipa eſt ma
ior infelicitas. Deinde ⁊ hoc ſolēt homies
dicere: Jam qm̄ multa feci ⁊ damnatio im
minet: ex h ꝑdor: cur nō facio q̄cq̄d poſſū?
Quomō ſolent deſperati latrones dicere?
Sic me occiſurus eſt iudex ꝓ decem homi
cidijs: quomō ꝓ quiꝗ: quomō pro vno:
quare iam nō faciam? Quicq̄d mihi occur
rerit facio: hoc eſt: peccator cuꝫ venerit in
ꝓfūdū malorū: cōtemnit. Sed dominus
Jeſus chriſtus qui nec ꝓfūda noſtra con
tempſit: qui vſꝗ ad iſtam vitam venire di
gnatus eſt: ꝑmittēs remiſſionē oīm pecca
torum: etiam de ꝓfūdo excitauit hominē:
vt clamaret de ꝓfūdo ſub molib⁹ peccato
rum: ⁊ ꝑueniret vox peccatoris ad deum.
Uñ clamātis: niſi de ꝓfūdo malorum? Et
videte q̄ vox peccatorū clamat de ꝓfun
do: De ꝓfundis clamaui ad te domie: do
mine exaudi vocem meam. Fiant au
res tue intendentes: in vocem de
precationis mee. Uñ clamat? De ꝓfū
do. Quis eſt ḡ q̄ clamat? Pctōr. Et q̄ ſpe
clamat? Quia q̄ venit ſoluere pctā: dedit
ſpem etiaꝫ in ꝓfūdo poſito pctōri. Jō q̄d
ſequit poſt iſtas voces? Si iniquita
tes obſeruaueris domine: domie
quis ſuſtinebit? Ecce apparuit de quo
ꝓfūdo clamaret. Clamat eni ſub molib⁹ ⁊
fluctib⁹ iniq̄tatū ſuarū. Circūſpexit ſe: cir
cūſpexit vitā ſuam: vidit illā vndiꝗ flagi
cijs ⁊ facinorib⁹ coopertā. Quacūꝗ reſpex
it: nihil in ſe bonū inuenit: nihil illi iuſticie
ſerenū potuit occurrere: Et cū tāta ⁊ tā mul
ta pctā vndiꝗ ⁊ cateruas ſcelerū ſuoꝝ vi
deret: tāꝗ expaueſcēs exclamauit. Si ini
q̄tates obſ̄uaueris dñe: dñe q̄s ſuſtiebit?

Nõ dixit: ego nõ ſuſtinebo: ſ; qs ſuſtiebit.
Uidit eni ꝓpe totam vitã humanã circũla
trari pctis ſuis: accuſari omẽs ꝯſcias cogi
tatõib⁹ ſuis: nõ inueniri cor caſtum: pſu-
mẽs de ſua iuſticia. Si ḡ cor caſtũ nõ põt
inueniri qȯ pſumat de ſua iuſticia: pſumat
oĩm cor de miſcdia dei: ⁊ dicat deo: Si ini
qtates obſuaueris dñe: dñe qs ſuſtinebit?
(Alia lra. ꝉ Quia) Que aũt ſpes eſt? ¶ ꝉ Quoniã apud
te propitiatio eſt. Et que ẽ iſta ꝓpitia-
tio: niſi ſacrificiũ? Et qȯ eſt ſacrificium: niſi
qȯ ꝓ nobis oblatum eſt? Sãguis innocẽs
fuſus deleuit oĩa peccata nocẽtium. Pre-
cium tãtum datũ redemit omẽs captiuos
de manu captiuãtis inimici. Ergo eſt apȯ
te ꝓpitiatio. Nam ſi nõ eſſet apȯ te ꝓpitia
tio: ſi iudex ſolũ eſſe velles: ⁊ miſicors eſſe
nolles: obſuares omẽs iniqtates noſtras:
⁊ qreres eas: qs ſuſtineret? Quis aũ te ſta-
ret ⁊ diceret: Innocẽs ſum? Quis ſtaret in
iudicio tuo? Spes ḡ vna eſt: Quoniã eſt
(Alia lra. tet) apud te ꝓpitiatio† Propter legẽ tuã
ſuſtinui te domine. Quam legẽ? Que
reos facit. Data ẽ enim lex ſãcta: iuſta: bo
na iudeis: ſ; reos eos potuit facere. Nõ da
ta eſt lex que poſſet viuificare: ſ; que oſten-
deret pctã pctõri. Pctõr enim oblit⁹ erat
ſe: nec videbat ſe: data ẽ illi lex: vt videret
ſe. Fecit reum lex: liberauit lator legis. La
tor enim legis imꝑator eſt. Lex data ẽ que
terreat ⁊ cõſtringat in reatum: ⁊ non ſoluit
lex a peccatis: ſ; oſtendit peccata. Et forte
ſub ipa lege poſitus animaduertit iſte in ꝓ
fũdo q̃ta fecerit cõtra legẽ: ⁊ ſic exclama-
uit dicẽs. Si iniqtates obſuaueris domi-
ne: dñe qs ſuſtinebit? Eſt ḡ lex miſicordie
dei: lex ꝓpitiatiõis dei. Illa timoris fuit: ẽ
alia lex caritatis. Lex caritatis dat veniã
peccatiſ: delet pterita: admonet de futurl.
In via ñ deſerit comitẽ: comes fit ei quem
ducit in via. Sz cõcordãdum eſt cum ad-
uerſario dũ es cum eo in via. Eſt enim ſer
mo dei aduerſari⁹ tuus: q̃diu cũ illo non
cõcordas. Cõcordas aũt cũ cepit te dele-
ctare facere quod dicit ſmo dei. Jam qui
erat aduerſari⁹ fit amicus: ſic finita via nõ
erit q tradat te iudici. Ergo ꝓpter legem
tuam ſuſtinui te domine: quia dignatus
es legẽ miſicordie afferre: mihi dimittere
omĩa pctã mea: dare mihi de cetero moni-
ta: ne te offẽdam: In ipis monitis ſi quid
forte titubauero: dediſti mihi remedium:
quo te orem: dicẽs: Dimitte nobis debita
noſtra: ſicut ⁊ nos dimittimus debitorib⁹
noſtris. Hanc legem ſtatuiſti mihi: vt quȯ
dimitto: dimittat mihi: ꝓpter hanc legem
ſuſtinui te domĩe. Expectaui qñ venias ⁊
liberes ab omi neceſſitate: qꝛ in ipa neceſſi
tate nõ deſeruiſti legem miſicordie. Audi
quam legem dicat: ſi nondum intellexiſti:
Quia legẽ modo dicit caritatis: audi apo
ſtolum. Inuicẽ onera veſtra portate: ⁊ ſic
implebitis legem chriſti. Qui portãt inui-
cem onera ſua: niſi qui habent caritatem?
Qui nõ habent caritatem: graues ſunt ſi-
bi: qui autem habent caritatem: portãt ſe.
Leſit te aliquis: petit veniam: ſi non dimit
tis: nõ portas onus fratris tui: ſi dimittis:
portas infirmum. Et tu ſi forte in aliquam
infirmitatem incideris quaſi homo: opor-
tet vt ſic te portet ⁊ ille: quẽadmodũ ⁊ tu.
Audi quid pceſſerit. Fratres inquit: ſi pre
occupatus fuerit homo in aliquo delicto:
vos qui ſpirituales eſtĩ: inſtruite huiuſmo
di in ſpiritu lenitatis. Et ne forte quia ſpi-
rituales monuerat: velut ſecuri ſibi viderẽ
tur: ꝯtinuo ſubiecit: Intendẽs teipſũ: ne
⁊ tu tempteris. Deinde quod cõmemora-
ui ſubiunxit. Alter alterius onera porta-
te: ⁊ ſic implebitis legem chriſti: Unde et
dicit. Propter legem tuam ſuſtinui te do-
mine. Dicunt cerui quando tranſeunt fre
ta in ꝓximas inſulas paſcue gratia capita
ſuper ſeinuicẽ ponere: ⁊ vnus qui ante ẽ
ſolus portat caput: ⁊ non ponit ſuper alte-
rum. Sed cum ⁊ ipe defecerit: tollit ſe ab
anteriore parte: redit poſterius: vt ⁊ ipe in
altero requieſcat: ⁊ ſic portant omnes one
ra ſua: et ꝑueniunt ad quod deſiderant: ⁊
non patiuntur naufragium: quia quaſi na
uis eſt illis caritas. Itaq3 caritas portat
onera: ſed non timeat ne prematur talibuſ
oneribus: ne peccatis ſuis vnuſquiſq3 pre
matur: attendat. Nam quando portas in-
firmitatem fratris tui: non te onerãt pecca
ta ipius. Plane ſi conſentias: iam tua te
premunt: non alterius. Quiſquis enĩ con
ſenſerit peccatori: nõ alienis: ſed ſuis gra-
uatur. Conſenſio enim ad peccatum alte-
rius: tuum fit peccatum: ⁊ non eſt quare q̃
raris q peccata aliena te premant. Dici-
tur enim tibi: premunt te: ſed tua: Uidiſti
furem: cucurriſti cum eo. Quid eſt hoc?
Pedibus ambulaſti ad furtum: imo men
te coniunxiſti te furto. Quod ipſius ſo-
lum erat: ⁊ factũ eſt ⁊ tuum: quia placuit

tibi. Si aũt diſplicuerit tibi:⁊ oraneriſ pro
eo:⁊ depc̃atus veniam dederis: vt poſſis
libera fronte dicere in precibꝰ tuis: quas ti
bi iuriſpitus celeſtis dictauit: Dimitte no/
bis debita noſtra: ſicut ⁊ nos dimittimꝰ de
bitoribus noſtris: didiciſti portare onera
fratris tui: vt ⁊ alius portet ſi qua ſũt tua:
⁊ fiat in vobis qđ ait apoſtolus: Inuicem
onera vr̃a portate: ⁊ ſic implebitis legem
chriſti. Ita ſecurus cantas qđ mõ dictum
eſt. Propter legem tuã ſuſtinui te domĩe.
Hãc aũt legem q̇ nõ ſuat: nec ſuſtinet do/
minuꝫ: nec ſi velit ſuſtinere: cauſa eſt qua/
re nõ ſuſtineat: inaniſ ſuſtinet. Venturꝰ eſt
enim dominꝰ: ⁊ inuẽturus peccata tua: qđ
aũt pfecta iuſticia vixiſti: nõ eſt inuenturꝰ.
Homicidiũ forte: Grauia ſũt eniꝫ ⁊ valde
maiora. Non eſt inuẽturus adulteriũ: Nõ
eſt inuenturꝰ furta: Non eſt inuenturꝰ rapi
nam: Nõ eſt inuenturꝰ maleficia: Non eſt
inuenturus idolatriã: Nõ eſt iſta inuentu/
rus: Nihil eſt ergo inuenturꝰ: Audi ſermo
nem euãgelij: Qui dixerit fratri ſuo fatue:
Ab iſtis etiam peccatis lingue minutiſſi/
mis quis abſtinet: Sed forte dicis: parua
ſunt. Reus erit inq̇t gehẽne ignis. Si par
uum tibi videt aut modicũ fratri dicere fa
tue: vl' gehenna ignis videat tibi magna.
Si contemnebas minus peccatũ: vl' pene
magnitudĩe deterrẽ. Sed dic. Miora ſũt
minuta ſũt: ſine q̇bus nõ põt eſſe iſta vita.
Cõgere minuta: ⁊ faciũt ingerẽtẽ aceruũ.
Nam ⁊ grana minuta ſunt: ⁊ tamen maſſã
faciũt: ⁊ gutte minute ſunt: ⁊ flumĩa implẽt
⁊ moles trahunt. Ideo ⁊ ille conſiderãs ꝙ
multa minuta peccata quotidiana cõmit/
tat homo: ſi nihil aliud vel ꝑ cogitatiões ⁊
linguam: attẽdit ꝙ multa ſunt: ⁊ ſi attẽdit
ꝙ minuta ſint: videt ꝑ multa minuta fieri
aceruũ magnũ: ⁊ nõ quaſi peccata ſua pri
ſtina cogitãs: ſ ipſam fragilitatẽ humanaꝫ
iam aſcendẽs clamat: De ꝓfundis clama
ui ad te dñe: dñe exaudi vocem meã: Fiãt
aures tue intendẽtes in vocem depc̃atio/
nis mee: Si iniq̇tates obſuaueris domĩe:
dñe quis ſuſtinebit. Vitare poſſum homi/
cidia: adulteria: rapĩas: ꝑiuria: maleficia:
idolatriã: nunq̇d ⁊ peccata lingue: Nun/
q̇d ⁊ peccata cordis: Scriptũ eſt: Pecca/
tum iniquitas eſt. Quis g̃ ſuſtinebit: ſi tu
iniq̇tates obſuaueris: Si nobiſcuꝫ ſeuerꝰ
iudex agere volueris: nõ miſericors pater
q̇s ſtabit ante oculos tuos: Sed eſt apud
te ꝓpiciatio: ꝓpter legem tuam ſuſtinui te
domĩne. Que lex eſt iſta: Inuicem onera
veſtra portate: ⁊ ſic implebitis legẽ chriſti.
Qui portãt inuicem onera ſua: Qui fide/
liter dicũt: Dimitte nobis debita noſtra: ſi
cut ⁊ nos dimittimꝰ debitoribus noſtris.
¶ **Suſtinuit aĩa mea in †verbuꝫ tuum.** Nemo ſuſtinet: niſi q̇ nondũ acce/ Alia lr̃a. †verbo eius
pit qđ ꝓmiſſum ẽ. Nam q̇ iam accepit: q̇s
ſuſtinet: Accepimꝰ remiſſionem peccato/
rum: ſed ꝓmiſſum eſt nobis regnũ celorũ.
Debita noſtra deleta ſunt: ſ merceſ noſtra
adhuc futura eſt. Accepimꝰ veniã: ſ eter/
naꝫ vitã nondũ tenemus. Sed q̇ dedit ve
niam: ipſe ꝓmiſit ⁊ vitã eternam. Si verbũ
noſtrũ eſſet: deberemus timere: q꞉ verbuꝫ
dei eſt: non fallit. Securi g̃ ſperamus ĩ ver
bis eius q̇ fallere non poteſt. **Sperauit** Alia lr̃a.
anima mea †in dominũ. ¶ **A †vigi** †dño †cuſtodia
lia matutina vſq; ad noctem. Quid
eſt qđ ait: Vna die ſperauit in dño: ⁊ fini/
ta eſt tota ſpes ipſius: A vigilia matutĩa vſ
q; ad noctem ſperauit in dominũ. Iſta vi
gilia matutina finis noctis ẽ: Hic vſq; ad
noctem ſperauit aĩa mea in dñm: Ergo
intelligendũ eſt: ne putemꝰ vno die nobis
ſperandũ eſſe in dominũ: a vigilia matuti
na vſq; ad noctem. Quid g̃ fratres putat
hoc eẽ: A vigilia matutina vſq; ad nocteꝫ
ſperauit in dominũ: Quia dñs ꝑ queꝫ no
bis dimiſſa ſunt peccata: in vigilia matuti
na reſurrexit a mortuis: vt hoc ſperemꝰ in
nobis futurũ qđ p̃ceſſit in dño. Iam enim
pctã nr̃a dimiſſa ſunt: ſ nõdũ reſurreximꝰ.
Si nõdũ reſurreximꝰ: nõdum in nob̃ factũ
eſt qđ p̃ceſſit in capite nr̃o. Quid p̃ceſſit ĩ
capite nr̃o: Quia ⁊ caro ipiꝰ capitis reſur/
rexit: Spũs illius capitis nunq̃ mortuꝰ ẽ.
Sed qđ in eo mortuũ ẽ: reſurrexit: Reſur
rexit aũt tertia die. Et quodãmodo h̃ nob̃
dixit dñs: Qđ in me vidiſtis: ſperate ĩ vo/
bis: id ẽ q꞉ erit reſurrectio: reſurget ⁊ voſ.
Sed ſunt q̇ dicãt: Ecce reſurrexit dñs: nũ
q̇d ꝓpterea ſperandũ eſt: ⁊ me poſſe reſur/
gere: Vtiq; ꝓpterea. In hoc eni reſurrex
it dñs: qđ a te accepit. Nõ eni reſurgeret:
niſi mortuus eſſet. Nõ aũt mortuus eſſet:
niſi carnẽ portaſſet. Quid accepit a te do
minus: Carnem. Quid venit ipſe: Verbũ
dei quod erat ante omĩa: ꝑ quod facta ſũt
omnia. Sed vt acciperet abs te aliquid:
verbum caro factum eſt: ⁊ habitauit in no
bis. Accepit abs te quod offerret pro te:
Quõ accipit a te ſacerdos qđ ꝓ te offerat
q̃ñ vis placare deũ ꝓ pctĩs tuis. Iã factũ

eſt: ita factuꝫ eſt: Sacerdos noſter a nobis
accepit: qđ ꝓ nobis offerret. Accepit eniꝫ
a nobis carnem: in ipſa carne victia factus
eſt: holocauſtum factus eſt: ſacrificium fa-
ctus eſt. In paſſiōe ſacrificiū factus eſt: in
reſurrectiōe innouauit illud qđ occiſum ē:
⁊ tanꝗ̄ ꝑmitias tuas dedit deo: ⁊ ait tibi:
Cōſecrata ſunt iam oīa tua: qñ tales pri
mitie tue de te date ſunt deo. Spera ergo
⁊ in te futurū qđ ꝑceſſit in ꝑmitijs tuis. Er
go ille qꝛ a vigilia matutina reſurrexit: ce-
pit aīa mea ex hoc ſperare. Et quouſqꝫ?
Uſqꝫ in noctem: quouſqꝫ moriamur. Om
nis enī mors noſtra carnal' qſi ſomnus eſt.
Cepiſti ſperare ex quo reſurrexit dñs: noli
deficere ſperare: quouſqꝫ exeas ab hac vi-
ta. Nam ſi nō vſqꝫ ad noctem ſperaueris:
delet totum qđ ſperaueras. Sūt enī hoīes
qui incipiūt ſperare: ſ; non ꝑſeuerant vſqꝫ
ad noctem. Incipiūt pati tribulatiōes ali
quas: incipiūt pati temptatiōes: vidēt ho
mines malos ⁊ iniquos felicitate tēpali
pollere: ⁊ qm̄ talia ſperabāt de dño: vt hic
eſſent felices: attendūt eos qui ſcelera fece
runt habere qđ ipſi hr̄e deſiderabāt: ⁊ defi-
ciūt pedes eorū: ⁊ deſinūt ſperare in dño.
Quare? Quia nō a vigilia matutina cepe
runt ſperare. Quid eſt hoc? Nō hoc ſpera
re ceperūt de domino qđ ꝑceſſit in domīo
ab illa vigilia matutina: ſ; ſperabāt de do-
mino: vt ſi eſſent chriſtiani: haberēt plenaꝫ
domū frumento: vino ⁊ oleo: auro ⁊ argē-
to: nullus eorū moreret̄ immaturus: Si qs
eorū non haberet filios: acciperet: ſi vxorem
nō duxiſſet: duceret: nō abortiret nō ſoluꝫ
aliqua mulier in domo eiꝰ: ſ; nec pecꝰ eius:
nō aceſcerēt cupe eius: nō grandinaretur
vinea eius. Qui ſic ſperabat in domino:
animaduertit his rebus abūdare eos qui
nō colūt dominuꝫ: et defecerūt pedes eiꝰ:
⁊ nō ſperauit vſqꝫ ad noctem: qꝛ non cepit
a vigilia matutina ſperare. Quis ꝰ ſic in-
cipit a vigilia matutina ſperare? Qui hoc
ſperauit de domīo: qđ cepit oſtēdere a vi-
gilia matutīa in qua reſurrexit. Antea enī
nemo reſurrexerat: ſemꝑ victurus. Inten-
dat caritas veſtra. Reſuſcitati ſunt iā mor
tui ante aduentū domini. Nam ⁊ Helias
reſuſcitauit mortuū ⁊ Heliſeꝰ: ſ; reſurrexe-
rūt iterū morituri. Dominꝰ ipſe quos reſuſ
citauit morituri reſurrexerūt: ſiue ille iuue-
nis filius vidue: ſiue illa puella duodecim
annorū filia archiſynagogi: ſiue Lazarus.
Aliter reſuſcitati ſunt omēs morituri: Sed

nati ſunt: ſ; bis mortui ſunt. Nemo reſurre
xerat nūꝗ̄ moriturꝰ: niſi dñs. Quādo aūt
reſurrexit dñs nūꝗ̄ moriturus? A vigilia
matutina. Hoc ſpera ⁊ tu de dño reſurre-
cturū te: non quō Lazarus reſurrexit: non
quō filius vidue ⁊ archiſynagogi filia re-
ſurrexerūt: non quō quos ſuſcitauerūt an
tiqui ꝓphete: ſ; reſurrecturū te ſpera quo-
modo dñs: vt poſt reſurrectionē qua reſur
rexeris non te iam timeas moriturū: ⁊ cepi-
ſti ſperare a vigilia matutina. Spera autē
vſqꝫ ad noctem: quouſqꝫ finiat̄ hec vita: ꝗ
uſqꝫ fit nox vniuerſi generis humani in oc
caſu ſecl'i. Quare huc uſqꝫ? Quia poſt iſtā
noctē: iam nō erit ſpes: ſ; ipſa res. Spes enī
ꝗ̄ vid' non ē ſpes. Apl'us dicit. Quod enī
videt quis: ꝗd ſperat? Si aūt qđ non vide
mus ſperamꝰ: ꝑ patiaꝫ expectamꝰ. Si er-
go patient̄ expectare debemꝰ qđ nō vide-
mus: vſqꝫ ad noctē ſperemꝰ: id eſt vſqꝫ ad
finem huiꝰ vite nr̄e vl' ſeculi. Cum aūt nox
iſta tranſierit: iaꝫ veniet quod ſperabamꝰ:
⁊ non iam ſperabimus: nec tamē deſpera-
ti erimus. Eſt enim vituperatio deſperato
rum: ⁊ aliquādo deteſtamur hominē: ⁊ di-
cimus: non habet ſpem. Non ſemꝑ maluꝫ
eſt nō habere ſpem: in hac vita cum ſumꝰ:
malū eſt non habere ſpem. Qui enim mo-
do ſpem non habet: rem poſtea non habe-
bit. Ergo modo ſpem debemus habere.
Sed cum res venerit: nunquid ſpes erit?
Quod enim videt quis quid ſperat? Ue-
niet dominꝰ deus noſter ꝑmo formaꝫ ipſaꝫ
in qua crucifixus eſt ⁊ reſurrexit demōſtra
turus generi humano: vt videant pij ⁊ im
pij. Illi videant ⁊ gratulentur inueniſſe ſe
quod crediderūt anteꝗ̄ viderēt: ⁊ illi eru-
beſcāt nō ſe credidiſſe quod videbūt. Eru
beſcentes damnabunt̄: ⁊ gratulati corona
buntur. Dicet̄ confuſis: Ite in ignem eter
num: qui paratus eſt diabolo ⁊ angel' eiꝰ.
Dicet̄ gaudentibus: Uenite bn̄dicti pr̄is
mei: ꝑcipite regnum quod vobis paratuꝫ
eſt ab origine mundi. Qđ cum acceperit
iam ſpes nō erit: qꝛ res tenebit̄. Trāſacta
ergo ſpe: tranſibit nox illa: ſed donec fiat a
vigilia matutina ſperet anima mea in do-
mino. Et redit ad illud. A vigilia matuti-
na. Speret iſrael in dominū. A vi- Alia tra tōio.
gilia matutina vſqꝫ ad noctem: ſperet ani-
ma mea in dominum. Sed quid ſperauit?
A vigilia matutina ſperet iſrl' in dominū.
Nō ſolū ſperet iſrl' in dñm: ſ; a vigilia matu
tīa ſperet iſrl'. Ergo culpo ſpeꝫ ſecl'i: qñ ſpe

raŕ de deo? Nō: Sʒ alia ſpes ē iſrł ꝓpria.
Nō ꝑ ſummo ſuo bono ſperet iſrł diuitiaſ:
nō ſalutem corpis: nō abundantiam terre
norū: imo tribulatiōeʒ hic habiturus eſt: ſi
forte cōtigerit illi ꝓpter veritatē pati aliqͣs
moleſtias. Nō eni nō ſperabāt in deū mar
tyres? Et tñ talia ſunt paſſi qualia latrōeſ:
q̄lia iniqui: ſubiecti ad beſtias: ignibus cō
cremati: gladio percuſſi: vngulł exarati: ca
thenis obſtricti: carcere necati. Iſta omia
mala paſſi nō ſperabāt in dñm? Aut iō ſpe
rabant: vt iſtis malł carentes hac vita frue-
renŕ? Nō plane: qꝛ a vigilia matutina ſpe-
rabāt. Quid eſt h̄? Cōſiderabāt illaʒ vigi
liam matutinā qua reſurrexit dñs eorū: et
videbant qꝛ anq̄ꝫ reſurgeret talia ꝛ ipe paſ
ſus erat: qualia ꝛ ipi patiebanŕ: ꝛ nō deſpe
rabāt etiam ſe poſt tales paſſiones reſurre
cturos ad vitā eternam. Sperauit iſrael in
dñm a vigilia matutina vſq̄ꝫ ad noctem.

Alia lra. †Quia †non habet †copioſa †eum

¶ †Qm̄ apd dñm miſericordia †ē: ꝛ †multa apud †illū redemptio. Ma
gnifice melius dici nō poſſet loco ſuo: pro
pter illud qd̄ dixit: A vigilia matutina ſpe
ret iſrael in dñm. Quare? Quia a vigilia
matutina reſurrexit dñs: ꝛ h̄ debet ſperare
corpus qd̄ i capite p̄ceſſit. Sʒ ne ſuggeraŕ
iſta cogitatio: capiti licuit reſurgē: qꝛ pctis
nō p̄mebaŕ: ꝛ nullū pctm̄ erat in illo: quid
nos facturi ſum⁹? Sperabim⁹ talem reſur-
rectionē qualł in dño p̄ceſſit: cū peccatł no
ſtris aggrauemur? Sed vide q̄d ſequitur.
Qm̄ apud dñm miſcdia: ꝛ multa apd illū
redemptio. ¶ Et ipe redimet iſrł: ex
omibus iniq̄tatibus eius. Ergo ſi
p̄mebaŕ peccatis ſuis: adeſt miſcdia dei.
Iō p̄ceſſit ille ſine peccato: vt deleat pctā
ſequentiū. Nolite in vobis p̄ſumere: ſʒ a vi
gilia matutina p̄ſumite. Videte caput ve-
ſtrum reſurrexiſſe ꝛ aſcēdiſſe in celuʒ. In il
lo culpa nō erat: ſʒ ꝑ illū vr̄e culpe delebun
tur. Ipe redimet iſrł ex omibus iniq̄tatib⁹
eius. Quia iſrł vendere ſe potuit: ꝛ fieri ve
nūdatus ſub peccato: redimere ſe ab iniq̄-
tatibus non pōt. Ille potuit redimere qui
ſe nō potuit vendere. Qui nō cōmiſit pec-
catū: ipe eſt redemptor a peccato: ipe redi
met iſrł. Vn̄ redimet? Ab illa iniq̄tate: an
ab illa? Ab oib⁹ iniq̄tatibus ſuis. Nō ḡ ti-
meat acceſſurus ad deū aliq̄s iniquitates
ſuas: tantūmō accedat pleno corde: ꝛ deſi
nat iam facere q̄ antea faciebat: ꝛ non di-
cat: illa iniq̄tas nō mihi dimittiŕ. Si enim
hoc dixerit: ꝓpter ipam quā putat ſibi non
dimitti: nō ſe cōuertat: ꝛ faciēdo cetera nō
illi dimittiŕ ꝛ illd̄ qd̄ ſi timebat. Quia feci
inq̄t ſcelus magnū: ꝛ nō mihi pōt dimitti:
iā faciā ꝛ ceťa. Hoc eni ꝑdo qd̄ nō facio.
Noli timere: in ꝓfundo es: noli ↄtemnere:
de ꝓfundo clama ad dñm: ꝛ dic. Si iniq̄-
tates obſuauerł dñe: dñe quis ſuſtinebit?
Obſua illum: ꝛ expecta illū: ꝛ ſuſtine pro-
pter legem ipius: Quam legem tibi dedit?
Dimitte nobis debita nr̄a: ſicut ꝛ nos di-
mittim⁹ debitorib⁹ noſtris. Spera te reſur
recturū: ꝛ tunc futurū omnimodo ſine pec
cato: qm̄ ille reſurrexit q̄ pm⁹ fuit ſine pec-
cato. A vigilia matutina ſpera: Noli dice
re: Ego nō ſum dignus: propť pctā: Non
es dignus: ſʒ multa apud illū redemptio:
Et ipe redimet iſrł ex oibus iniq̄tatib⁹ ei⁹.

¶ Explicit Tractatus de pſ̄. CXXIX.
Incipit Tractatus de pſ̄. CXXX.

¶ Prefatio.

IN iſto pſalmo cōmendaŕ nob hu-
militas ſui dei ꝛ fidelis: cuius vo-
ce cantaŕ: qd̄ eſt vniuerſum corp⁹
chriſti. Sepe eni admonuim⁹ caritatē ve-
ſtram: nō quaſi vnius hoīs cantātis vo
cem accipi debere: ſed omniū q̄ ſunt i chri
ſti corpore. Et qꝛ i illius corpe ſunt omēs:
tanq̄ꝫ vnus hō loquiŕ: ꝛ ipe eſt vnus qui ꝛ
multi ſunt. Multi eni ſunt in ſeipis: vnus
ſunt in illo: q̄ vnus ē. Ipm eſt aūt etiaʒ tē-
plum dei: de quo apl̄s dicit: Templū eniʒ
dei ſanctū eſt qd̄ eſtis vos. Omēs qui cre
dūt in chriſtū: ꝛ ſic credūt vt diligāt: Hoc
eſt eni credere in chriſtū: diligere chriſtuʒ:
Nō quomō demones credebāt: ſʒ nō dili-
gebant: ꝛ ideo q̄uis crederent dicebant:
Quid nobis ꝛ tibi fili dei? Nos aūt ſic cre
damus: vt in ipm credam⁹: diligētes eū: ꝛ
nō dicam⁹: quid nobis ꝛ tibi ē: ſʒ dicamus
potius: ad te ꝑtinemus: tu nos redemiſti.
Oēs ḡ qui ſic credunt: tanq̄ꝫ lapides ſunt
viui: de q̄bus templū dei edificatū eſt: ꝛ tā
q̄ꝫ ligna imputribilia q̄bus arca illa cōpa-
cta eſt: q̄ in diluuio mergi nō potuit. Hoc
aūt templū ē: id eſt ipi hoīes: vbi rogatur
deus: ꝛ exaudit. Quiſq̄s enim p̄ter tēpluʒ
dei orauerit deum: non exauditur ad illaʒ
pacem ſupernā hieruſaleʒ: ꝛ ſi exaudiŕ ad
q̄dā tempalia q̄ deus ꝛ paganis donauit.
Nā ꝛ ipi demones exauditi ſunt: vt irēt in
porcos. Exaudiri ad vitam eternaʒ aliud